



FARNÍ INFORMACE

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Děčín I
Křížová 1267/25, 405 01 Děčín I
Tel.: 412 516 095
E-mail: faradc1@tiscali.cz
(Vydáváno pro vlastní potřebu)

Prázdniny

č.4/2004

Za několik dní dostanou děti vysvědčení a doslova se rozlétnou, často se svými rodiči, po cestách o nichž snili. Také ti, kteří už mají více roků budou chtít užít letního slunce k prohřátí svých někdy už bolavých částí těla. Vezměme to tak, že Bůh nám dává léto abychom si ho užili, ale dává nám veškerý čas, abychom ho prožili s Ním, léto nevyjímaje. Život v Duchu Svatém není omezen na dobu mimo léto, ale je opravdovým životem. Na prázdninových cestách nikdy nezapomínejme na stálou Boží přítomnost. K tomu vám vyprošuji požehnání.

P. Martin

Svátostiny

„*Pane faráři, konečně máme nový byt, přijďte nám ho posvětit.*“ Tato a podobná slova slyším v Děčíně poměrně často. Když se, ale někdy zprávy o požehnání dostanou na veřejnost, dochází k mnoha nepřesnostem a zmatenému chápání. Proto jsem hledal co nejschůdnější cestu jak podat vysvětlení, aby tomu laická veřejnost rozuměla bez složitých teologických formulací. Jedno z nabízených se mi zdálo docela vhodné:

Je, kromě sedmi velkých svátostí má církev ještě velké bohatství svátostin, žehnání, svěcení, posvátných znamení, symbolů. A je zajímavé, že smysl pro symboliku, pro posvátno, přetrvává i tam, kde lidé víru v Boha ztratili nebo ji ještě neobjevili. I tam stavějí o vánocích stromek se svíčkami, dávají si dárky. I při svatbách jen na úřadě má nevěsta závoj, svatební kytici, nasazují si snubní prsten, rozžihají u stolu svatební svíci.

Jsou mezi lidmi také zdegenerované, pověřivé symbolické věci, jako maskoty, talismany, klepání na dřevo, černá kočka přes cestu. Ale nejsou i svátostiny církve pověřivým pozůstatkem starých pohanských časů? K čemu kropení svěcenou vodou, když víme, že celý svět je posvěcen vtělením Božího Syna, že od té doby, co Bůh Stvořitel si vyvolil z celého vesmíru právě naši planetu, není na ní nic bohapusté? Že vše je Boží, posvátné, kde není při práci hřích. Nač a proč tedy žehnat a světit?

Žehnáme křestní vodu proto, aby platil křest? Ne. Stejně platný je i křest normální vodou. Proč světitme kostel, žehnáme mešní kalich, roucha, obětní stůl? - Aby platila mše svatá, proměňování? Ne. Mše svatá se platně slouží kdekoliv, kněz platně konsekruje mešní víno i třeba ve sklínce na čištění zubů, když je to nezbytné.

Žehnání není nutné k platnosti svátostí, ale slouží nám, abychom si lépe uvědomili vznešenost těch svátostí, abychom určité předměty či místa zasvětili Boží službě. Církev neodmítá svátostiny jako pozůstatky magie a předkřesťanského náboženství, ale doporučuje jejich užívání ve správném, křesťanském smyslu k posvěcení člověka a jeho

vztahu k životnímu prostředí. Církev přijímá svět jako dar Boží stvořitelské síly, vykoupený Božím Synem, jako jeviště, kde se má odehrávat souhra člověka a Ducha svatého na cestě z egyptského zajetí do zaslíbené země svobody.

Na této naší životní cestě máme pokračovat v díle Stvořitelově, přispívat k uskutečnění Božího plánu. Všechno, co Bůh stvořil, je dobré. A každé správné užívání hmotných věcí je možné zaměřit k posvěcování člověka a k oslavě Boha. Křesťané si toho byli vždy vědomi a proto dříve než začali něčeho užívat, děkovali za tyto věci jejich Stvořiteli.

Vzorem pro toto děkování byly starozákonní modlitby „berakah“, kterých užíval k díkůvzdání i Ježíš Kristus. Jejich obsahem je oslava Boha, chvála Boží dobroty, vzdávání díky a vyprošování Boží pomoci a ochrany. Tyto modlitby koná církev ve spojení s Kristem (srov. Ef 1,3) a svolává jimi Boží požehnání. Požehnání nikoli pro neživé předměty, ale pro věřící, kteří budou těchto předmětů užívat.

Žehnací modlitby bývají provázány vnějšími úkony. Je to vzkládání rukou nebo znamení kříže nad žehnanými předměty, jejich pokropení svěcenou vodou nebo okuřování kadidlem. Věci, nad nimiž byla pronesena žehnací modlitba, bývají označovány jako požehnané, posvěcené. Nestávají se něčím jiným, zůstávají i nadále tím, čím jsou. Zdrojem duchovního užítu není samotné používání žehnaných předmětů, ale modlitba církve a opravdová víra těch, kdo jich užívají. Žehnací modlitby se mohou pronášet nejen nad věcmi, ale také nad osobami.

Nedávno vyšla dlouho očekávaná liturgická kniha: Benedikcionál. V předmluvě knihy říká biskup Josef Hrdlička, předseda biskupské liturgické komise: „Chceme, aby duchovní síla svátostin pronikala do církve ve všech oblastech jejího života: v rodině a v životě osobním, v kostele, v prostředí lidských obydlí, na pracovištích, v přírodě, v událostech lidského života a ve vztahu k věcem. Všechna tato žehnání mají chválit Boha, Dárce všech dobrých darů a posvěcovat věřící.“

Toto pojetí nepoužívá dřívějšího výrazu „svěcení“, ale „**žehnání**“. Prvotním významem je chvála a oslava Boha, který uděluje své požehnání věřícím různými způsoby, ať už jde o dary duchovní, hmotné, přímo Bohem stvořené.

Konstituce o liturgii umožňuje i laikům konat některá žehnání způsobem, který odpovídá liturgickým pokynům. Poslechněme si teď několik myšlenek z úvodu do Benedikcionálu. Nejprve o žehnání v dějinách spásy: „Bůh je pramenem a počátkem všeho požehnání. Když přišla plnost času, Otec poslal svého Syna, který přijal tělo. V něm požehnal lidstvo veškerým duchovním požehnáním. Kristus, největší Otcovo požehnání, se zjevuje v Evangeliu jako ten, který žehná bratřím a sestrám, zvláště nejmenším.“

Bůh, od něhož sestupuje všechno požehnání, dovolil však lidem už v onom čase, aby vzýváním jeho jména udělovali požehnání, a v jeho jménu zahrnovali Božím požehnáním jiné lidi a stvořené věci. Bůh uděluje požehnání tím, že sděluje svou dobrotu anebo ji předem ohlašuje. Lidé „žehnají“ tím, že hlásají jeho slávu, vzdávají mu díky, zbožně ho uctívají a projevují mu poslušnost. Když žehnají druhým, vyprošují Boží pomoc buď pro jedince nebo pro shromážděný lid. Církev, povzbuzena napomenutím Spasitele, má účast na kalichu požehnání, vzdává díky Bohu za jeho nevýslovný dar, který poprvé získala ve velikonočním tajemství, dar eucharistie. Neboť církev čerpá milost a sílu z eucharistického tajemství, z něhož ona sama se stává požehnáním a jakoby univerzální svátostí spásy. Vykonává dílo posvěcení mezi lidmi a pro lidi a s Kristem, který je její hlavou, v Duchu svatém oslavuje Otce.

Církev ustanovila různé druhy žehnání, kterými volá lidi ke chvále Boha a k prosbě o jeho ochranu. Proto - podle staré tradice - formule požehnání směřují k tomu, aby na prvním místě byl oslavován Bůh za jeho dary, aby byla vyprošována jeho dobrodíní. Aby se však naplno dosáhlo těchto účinků, je nutné, aby věřící přistupovali k posvátné liturgii se správnou přípravou ducha. Proto ti, kteří od církve žehnání žádají, nechť tuto dispozici potvrdí vírou, které je možné všechno, ať jsou povzbuzeni nadějí, která neklame a zvláště oživení láskou, která vyžaduje plnění Božích přikázání. Kdo vyprošuje Boží požehnání, ať si je vědom toho, že reprezentuje církev. Z modlitby a prosby plyne požehnání „sice skrze člověka, ale ne z člověka“.

Akolyté a lektori, kteří jsou pověřeni v církvi zvláštní službou, mohou udělovat určitá žehnání jiným laikům podle úsudku místního ordináře. Také jiní laici, muži i ženy, vzhledem ke společnému kněžství, které získali křtem a biřmováním, ať už z důvodu vlastního postavení (rodiče), nebo když vykonávají mimořádnou službu, nebo mají v církvi jiné zvláštní pověření, když je známa jejich pastorační způsobilost a rozvaha při vykonávání vlastního apoštolátu, mohou - podle úsudku vlastního ordináře - udělovat žehnání podle formulářů, určených pro ně v této knize.

Druhá část úvodu do Benedikcionálu podává návod, jak se žehnání mají konat. Slavení žehnání má dvě hlavní části: **zvěstování slova a chvála Boží dobroty s prosbou o jeho pomoc**. Slavení obvykle obsahuje krátký úvodní a závěrečný ritus.

První část směřuje k tomu, aby se žehnání stalo skutečně posvátným znamením, které dostává smysl a účinnost z hlásání Božího slova. Středem této části je zvěstování Božího slova, ke kterému se vztahuje jak předchozí vybidnutí, tak krátké vysvětlení, povzbuzení nebo homilie, které lze podle vhodnosti připojit. Aby se povzbudila víra těch, kteří jsou přítomni, lze podle vhodnosti vložit žalm, zpěv.

Druhá část směřuje k tomu, aby obřady a prosbami byl chválen Bůh a byla vyprošována pomoc skrze Krista v Duchu svatém. Centrem této části je formule žehnání, čili prosba církve, která je obvykle doprovázena zvláštním znamením. K větší podpoře modlitby přítomných se mohou přidat přímluvné modlitby, které podle zvyklosti modlitbu žehnání buď předcházejí nebo po ní následují.

Viditelná znamení, kterými jsou modlitby často provázeny, směřují především k tomu, aby připomněla Pánovu spasitelnou činnost a ukázala spřízněnost s hlavními svátostmi církve a tak živila víru přítomných a povzbuzovala k pozorné účasti na obřadech.

Znamení, která se nejčastěji užívají, jsou tato: rozpětí nebo sepnutí rukou, znamení kříže, kropení svěcenou vodou, okouřování. My se v běžném denním životě nejčastěji setkáváme s žehnáním křížem, často i ve spojení se svěcenou vodou. Žehnáme se tak pokaždé při vstupu do kostela. Připomíná nám to, že jsme všichni hříšníci, křtem spojení s Kristovým vykoupením. Celá tato kniha, obsahující různá žehnání osob, žehnání kostela, budov, předmětů, obydlí, pracoviště, přírody, žehnání v určité dny církevního roku, obsahuje celkem přes šedesát různých žehnacích modliteb a obřadů.

Tato liturgie svátostin nám nabízí možnost posvětit snad všechny životní události milostí, která pramení z velikonočního tajemství utrpení a vzkříšení našeho Pána. Odtud čerpají svou účinnost všechny svátosti a svátostiny. Vždyť v každém liturgickém dnu církve je přítomen a působí Pán Ježíš.

Závěrem si shrňme toto: **Svátostiny jsou posvátná znamení, která naznačují a zprostředkují duchovní účinky**. Posvěcují se jimi různé situace lidského života, oslavuje se jimi Bůh. Ukazuje se tu, jak církev bere svět doopravdy. Věci tohoto světa

jsou nám znamením Boží přítomnosti uprostřed tvorstva. I zde platí, že v liturgii se Bůh sděluje člověku a člověk se oddává Bohu.

Svátostiny jsou znamením toho, že Bůh má v moci všechny věci, že všechno tvorstvo je nám prostředkem na naší cestě k němu. Svátosti a svátostiny - to je naše skrytá cesta do Emmauz. Jdeme už společně s Pánem, ale ještě ho nevidíme. Je skryt ve znameních, ale jde s námi. Radujme se z toho.

Zkráceno a upraveno podle: Ladislava Simajchla - www.volny.cz/fatym.

Prázdniny začínají

Ale nejprve se rozloučíme se školním rokem, opět v Bělé, kde na vás děti čekají soutěže a dobrá zábava. Kdy? 30.6. (středa) ve 14.30 hod.

Bližší informace na nástěnkách.

Již prázdninový výlet

Ve středu 7.7. vyrazíme do Tiských stěn. Vlak odjíždí z Hl.nádraží v 9.14 do Libouchce, odtud pak půjdeme do Tíse s možností návštěvy Sněžníku. Návrat do 18.00.

Trocha kultury

24.července Lesní divadlo Mlýny. Na programu Historické příběhy se šermířskými souboji. Vlak odjíždí ve 12.31 z Hl. nádraží. Začátek divadla 17.00 hod.

Další informace budou na nástěnkách.

J.Skřivánková

Sbírky

23.05.	4.796,00 Kč*	13.06.	4.480,00 Kč
30.05.	5.800,50 Kč	20.06.	4.256,00 Kč
06.06.	4.920,50 Kč		

* Celodiecezní sbírka na bohoslovce

Liturgické slavnosti a svátky v následujícím období

Úterý 29.června	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
Sobota 3.července	Svátek sv. Tomáše, apoštola
Pondělí 5.července	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy
Pátek 23.července	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
Pátek 6.srpna	Svátek Proměnění Páně
Pondělí 9.srpna	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
Úterý 10.srpna	Svátek sv. Vavřince, mučedníka
Neděle 15.srpna	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
Úterý 24.srpna	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
Středa 8.září	Svátek Narození Panny Marie

P.B.